

MARCEL VAN DRIEL

**48
UUR**

kluitman

‘Vaarwel, vaarwel! Het verdriet van het afscheid is zo zoet, dat ik
het vaarwel herhaal totdat de ochtend ons begroet.’

Romeo en Julia – William Shakespeare

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284/W082401

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Marcel van Driel

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Omslagbeelden: Marie Carr/Trevillion Images en Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
marcelvandriel.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Avontuurlijke lezer!

48 uur is het vervolg op mijn thriller *24 uur*. Als je dat boek niet gelezen hebt: geen probleem, dit verhaal is net zo goed te volgen zonder. *48 uur* is weliswaar een superspannende actiethriller, maar het stipt ook onderwerpen aan als trauma, PTSS en zelfmoord. Houd dat in je achterhoofd als je daar mogelijk door getriggerd wordt.

Ik heb een playlist gemaakt bij dit boek. Als je de QR-code scant dan stuurt die je naar Spotify.

Sommige lezers vonden *24 uur* te gewelddadig. Die lezers zou ik adviseren dit boek weg te leggen, want dit vervolg is erger. Tegen alle andere lezers zeg ik dit: veel plezier en *enjoy the ride!*

Marcel van Driel

CLAIRE

Het steegje was zo smal dat haar schouders tegen de muren schuurden. Claire wierp een snelle blik omhoog. Boven haar groeide de daken naar elkaar toe. De stad spande samen met De Vernietiger.

Vissen zwommen tussen haar benen door en doken angstig een regenpoel in. Ook zij maakten zich uit de voeten voor Gideon.

Gideon was de vader van Jaco en Matthys en hij zinde op wraak. Ze wist niet hoelang hij haar al achtervolgde. Weken? Maanden? Jaren?

Ondertussen moest Claire ontzettend plassen. Nergens een wc te bekennen. Moest ze boven een plantenbak? Voordat ze een beslissing kon nemen, hoorde ze voetstappen door de straat galmen. Bij elke echo vertraagden haar benen. Rennen werd wandelen, werd waden door stroop, werd slow motion als in een film. Op het nippertje bereikte ze de regenplas en volgde de vissen de oceaan in. Gideon werd een haai en dook achter haar aan. Ze werd zelf een

vis, daarna een weekdier, plankton en eindigde als een eencellig wezen met slechts één emotie: doodsangst.

Claire probeerde omhoog te zwemmen, naar het maanlicht toe. Gideon dook naast haar op en grijnsde zijn tanden bloot. Twee kleinere haaien voegden zich bij hem. Matthys en Jaco. De laatste had een pistool in zijn vin.

‘De komende 24 uur ben je van ons,’ zei Matthys.

‘48 uur!’ giehelde Jaco. Sporen van de wielen van de trein liepen dwars over zijn voorhoofd.

‘Voor altijd,’ zei Gideon. ‘En ik heb het voor het zeggen, want ik ben de alpha!’

Eindelijk bereikte Claire het oppervlak. Ze duwde tegen de onderkant van het ijs, zag vastgevroren vissen en gilde haar mond vol met water.

Claire hapte naar adem. Ze bleef doodstil in haar bed liggen en probeerde haar adem te reguleren, zoals de therapeut haar geleerd had. Langzaam verdween de droom naar de achtergrond.

Haar blaas stond op knappen. Claire gleed uit bed, opende zachtjes de deur en sloop naar de wc. Geen behoefte om haar moeder voor de zoveelste keer wakker te maken na een nachtmerrie of een huilbui.

Het plassen lukte niet. Het was net alsof ze nog steeds in gevaar was. Om zichzelf af te leiden, bestudeerde ze het prikbord aan de muur. Haar moeder had het volgehangen met foto’s van haar

jeugd, concertkaartjes uit de tijd dat ze daar nog geld voor hadden, een briefje van vijf euro, miniknuffels, sleutelhangers en kindertekeningen. In het midden hing een foto van haar en Nina in gelukkiger tijden. *Nijntje en Nina* stond eronder.

Een onbekende ansichtkaart trok haar aandacht. Ze stak haar hand uit en trok hem tussen de rest vandaan.

Gideon stond in het midden, zijn twee zonen aan weerszijden. Ze lachten en zwaaiden. *Wish you were here!* stond erbij. Claire draaide de kaart om.

Vir altyd de myne, stond er in hanenpoten achterop geschreven.

Van schrik liet ze de ansicht op de grond vallen. Precies op dat moment begon de voorkant op te lichten en klom Gideon uit de afbeelding, als een geest in een Japanse horrorfilm.

‘*You killed my sons!*’ Hij lachte. ‘*Now I’m coming for you!*’

Ze schrok opnieuw wakker in bed, gillend en vechtend tegen een onzichtbare vijand. Haar moeder stormde de slaapkamer binnen. ‘Claire!’ hoorde ze haar schreeuwen. ‘Claire! Hou op!’

‘Mam?’ stamelde ze. ‘Mam, hij is hier. Hij heeft me gevonden.’

‘Er is niemand, Claire,’ suste haar moeder. Ze kwam naast haar op het bed zitten en sloeg haar armen om haar heen. ‘Je bent veilig, Claire. Je bent veilig.’

Claire legde haar hoofd op haar moeders schouder en begon stil te huilen. Ik zal nooit meer veilig zijn, dacht ze. Nooit meer. Niet zolang Gideon nog leeft.

XAVI

Xavi liet zijn blik langs het kantoorgebouw glijden en vroeg zich af op welke verdieping Claire zich verstopt had. Een vervuild en gescheurd doek met *TE HUUR* erop onttrok de ramen aan het zicht. Zat ze daar ergens achter? Gluurde ze door een van de gaten om te zien of hij er al was, haar redder in nootjes?

Hij zag haar nog zitten in Disco Donna, roodgeverfd haar, neusring, het veel te strakke T-shirt dat weinig aan zijn verbeelding overliet en natuurlijk de blote voeten met zwartgelakte nagels. Een emo-engel in een danskroeg waar normaal alleen corpsprinsesjes kwamen. ‘Meisjesklonen,’ had Claire ze genoemd, voordat ze hem om geld en schoenen vroeg. Hij gaf haar twee tientjes, in ruil daarvoor stal ze zijn hart.

Maar dat was de oude Claire. De Claire die nergens bang voor was. Niet de Claire die nauwelijks haar kamer uit durfde te komen, die elke nacht gillend wakker werd. De Claire die hem

had gezoend, daarna weer had afgewezen, en toen niets meer van zich had laten horen.

Tot eerder deze middag.

Terwijl hij in de studio zijn nieuwe nummer *Dans ce monde* opnam, had zij zijn voicemail ingesproken. ‘Hij zit achter me aan!’ hoorde hij haar schreeuwen, toen hij de boodschap anderhalf uur later afluisterde. ‘Kom me alsjeblieft halen!’ Daarna had ze abrupt opgehangen en haar locatie – een bedrijvenpark dat al jaren op de nominatie stond om gesloopt te worden – via WhatsApp gedeeld.

Xavi was meteen op zijn fiets gesprongen en met bonkend hart naar haar toe geracet. Onderweg had hij haar meerdere keren teruggebeld, maar kreeg continu haar voicemail.

Was hij te laat? Was haar wat overkomen? Was ze weer aan het hallucineren?

Bij de ingang van het industrieterrein stond een oude intercompaal die een hoge pieptoon afgaf. Zelfs hier, ver van de poort, kon hij het geluid nog horen. Verder was het doodstil en verlaten. Er klopte iets niet, maar wat?

Haar achtervolger was nergens te bekennen. Was hij er echt? Het was niet voor het eerst dat Claire had gedacht dat ze Van Wyk ergens zag lopen. Of zelfs zijn zonen en die waren toch echt hartstikke dood.

En waar was haar fiets? Hij had zijn eigen mountainbike zojuist

tegen de muur gezet. Haar omafiets was nergens te bekennen. Zou ze hem mee naar binnen hebben genomen?

De elektrische deuren bleven voor hem gesloten, hoe vaak hij ook met zijn armen zwaaide. Natuurlijk, geen stroom. *Stupid*. Ook de draaideuren zaten muurvast. Xavi liep opzij en vond een deur waar het onderste glas uit was getikt. Hij bukte zich en kroop behoedzaam naar binnen.

Een muffe vochtgeur kwam hem tegemoet. De hal was groot, steenkoud en grotendeels leeg. Alleen een verlaten balie verwelkomde hem.

Zijn fantasie maakte ineens overuren. Voor spoken was hij niet bang, maar wat nou als iemand hem op zat te wachten achter die balie? Wat nou als Claire niet zat te trippen? Wat nou als...?

Hij vermande zich en liep omzichtig om de toonbank heen.

Niemand.

Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en belde Claire opnieuw. Deze keer nam ze wel op.

‘Xavi?’

‘Claire?!’ Hij voelde zich in één klap lichter worden. ‘Ik ben beneden in de hal. Ben je veilig?’

Het bleef even stil. Toen zei ze: ‘Vierde verdieping.’

‘Wat klink je raar,’ zei hij. ‘Is alles goed?’

‘Volgens mij is hij ervandoor.’ Haar stem viel af en toe weg tegen het verkeerslawaai op de achtergrond. ‘Ik durf niet naar

beneden. Kom me alsjeblieft halen.’ Voordat Xavi kon reageren, had ze opgehangen.

Ineens wist Xavi wat hem al die tijd dwarszat: waar kwamen de verkeersgeluiden vandaan?

Natuurlijk waren de liften buiten gebruik.

Vier verdiepingen betekende acht trappen. Zelfs met zijn uitstekende conditie begon hij halverwege te hijgen. Hij maakte zich grote zorgen. Het leek erop dat Claire zich de aanwezigheid van haar achtervolger had ingebeeld. Niet gek, gezien wat ze allemaal had meegemaakt, wel verontrustend. Wat als ze er nooit meer overheen kwam?

Wat als het deze keer wél waar is? vroeg een klein stemmetje in zijn hoofd. Want waar was haar fiets? Waarom had ze zo vlak geklonken? Waar kwam het lawaai vandaan? Was ze verdoofd? Hield iemand haar onder schot?

Liep hij in de val?

Een jaar geleden zou hij zichzelf paranoïde hebben genoemd. Dat was voordat Claire 24 uur lang achtervolgd was door twee moordzuchtige broers. Ze bleek niet hun enige slachtoffer. Vijf lichamen werden er gevonden, in Parijs, Berlijn, Londen, Wenen en Kaapstad.

Claire was meteen daarna gestopt als flitsbezorger, ging niet meer naar school en maakte zelfs geen BookTok-filmpjes meer. ‘Lezen lukt toch niet,’ had ze gezegd. Nadat mensen op social

media begonnen te vragen of zij het was ‘van die 24 uur-stunt’ had ze overal haar account verwijderd en een geheim nummer genomen.

Toen kwam de nieuwsclip met Gideon van Wyk – de vader van de jongens – online. Hij ontkende in alle toonaarden dat zijn zoons moordenaars waren. Volgens hem was er één dader, en dat was Claire.

‘Ik weet wie je bent,’ had hij op de Zuid-Afrikaanse nieuwszender SABC gezegd. ‘Ik weet waar je woont. *And I’m coming for you.*’

HA. HA. HA.

Xavi probeerde op adem te komen in de traphal. Ondertussen tuurde hij door het glas van de deur. De ruimte erachter zag eruit als een parkeergarage zonder auto’s.

Claire was nergens te bekennen. Het was nog steeds doodstil. Geen vage schaduwen, geen enge kraakgeluiden of knipperende lampen, helemaal niks. Toch voelde het alsof hij in een horrorfilm was beland. Zijn hart klopte als een razende en zijn handen waren klam. Het enige wat nog miste was een *jump scare*.

Voetstappen. In het stof. Ze zagen er vers uit. Xavi liet alle voorzichtigheid varen en duwde de deur open. ‘Claire?’ riep hij. ‘Ben je daar?’

Een tel gebeurde er niets, toen klonk er: ‘Ik ben hier!’ uit de verte. Xavi liet de deur achter zich dichtvallen en liep op het stemgeluid af.

‘Waar dan?’ vroeg hij, toen hij nog steeds niks zag.

‘Hier, bij de ramen.’

Hij draaide zich naar de glazen buitenwand toe. Een schim maakte zich los van de duisternis en stapte in het zonlicht.

Het was Gideon van Wyk. Kaal, donkere baard met witte haartjes, scherpe neus en inktzwarte wenkbrauwen. Hij zag er ouder uit dan op het filmpje. Veel ouder. Zou dat door de dood van zijn kinderen komen?

‘Waar is Claire?’ zei Xavi op commanderende toon. Voor de man zelf was hij niet bang, maar wat als hij Claire iets had aangedaan?

Gideon haalde zwijgend iets uit zijn zak. Even dacht Xavi dat het een pistool was en hij deinsde achteruit. Het bleek een iPhone. De man typte iets op het scherm en even later klonk Claires stem uit de speaker.

‘Ik ben gewoon thuis,’ zei ze. Haar stem klonk kunstmatig en werd opnieuw verstoord door het lawaai van auto’s. ‘Ik ben niet hier. Je bent in de maling genomen. Ha. Ha. Ha.’ Het gelach klonk mat, alsof ze aan de drugs was.

‘Ze is niet hier?’ vroeg Xavi ontdaan.

De man begon te grijnzen. ‘*Voice cloning!*’ legde hij uit. ‘Is het niet fantastisch?’ Hij klonk net zo enthousiast als Xavi’s neefje wanneer die over Pokémon vertelde. ‘AI-algoritmes die iemands stem analyseren en na kunnen doen. De techniek staat voor niks!’

‘Maar hoe? Ik bedoel...’

‘Claires TokBookTik! Heel veel bronmateriaal.’ Hij borg zijn telefoon weer op. ‘Lezen is zo belangrijk.’

‘En het verkeerslawaaï?’ vroeg Xavi.

De man haalde nonchalant zijn schouders op. ‘Ik zei niet dat voice cloning perfect was. AI-Claire klinkt wat vlakker dan de echte. Achtergrondgeluiden maskeren dat ze niet echt is. Hé, als het werkt, werkt het!’

‘Wat moet u in hemelsnaam met mij?’ vroeg Xavi. Alles ging zo snel dat hij geen idee meer had wat er gebeurde, of wat hij moest doen.

‘Claire komt haar huis alleen onder begeleiding uit,’ legde Van Wyk uit. ‘En een ontvoering op klaarlichte dag, midden in de stad gaat zelfs mij te ver. En geloof me, mij gaat niet snel iets te ver.’

Xavi kon eindelijk weer een beetje helder denken. Claire was niet hier, dat was het enige wat telde. De man was achter in de vijftig en hoewel hij er fit genoeg uitzag, moest Xavi hem makkelijk voor kunnen blijven. Hij zette een paar stappen naar achteren. ‘Ik weet niet wat je van mij wilt,’ zei hij, ‘maar ik ben ervandoor.’ Hij draaide zich om en botste tegen een vrouw aan. Hoewel ze een kop kleiner was dan hij, leek het alsof Xavi tegen een muur was opgelopen.

‘Xavi, mag ik je voorstellen aan Lynette Hardendood, mijn lijfwacht, pitbulldetective, *parttime lover* en rechterhand.’

De vrouw voor hem droeg een donkerkleurig maatpak dat zowel haar enorme spiermassa als haar platinablonde haar benadrukte.

Dikke verticale banden en lijnen waren rondom haar hals geta-toeëerd. Ze pakte Xavi stevig bij de arm en draaide hem zonder enige moeite weer terug in de richting van Gideon.

‘Lynn,’ vervolgde de man. ‘Zou je zo vriendelijk willen zijn deze jongeman in een stoel te zetten? Hij gaat ons helpen om Claire hierheen te lokken.’

‘*My pleasure, sir,*’ zei de vrouw met een Amerikaans accent.

De man boog zich vertrouwelijk naar Xavi toe.

‘Ze heeft jaren geworsteld in de WWE,’ vertrouwde hij hem toe. ‘Helaas werd ze eruit gegooid omdat ze de verboden *piledriver* bleef gebruiken. Ze heeft moves die je nog nooit hebt gezien, mijn vriend, en dan bedoel ik niet alleen in de slaapkamer.’ Hij keerde zich weer naar zijn handlanger. ‘Hou je niet in,’ zei hij. ‘We hebben alleen zijn stem nodig en haar telefoonnummer.’

CLAIRE

Claire was twee weken geleden eindelijk gestopt met huilen. Nee, ze moest eerlijk tegen zichzelf zijn: ze was twee weken geleden eindelijk gestopt met aan één stuk door huilen.

Nina bleef echter continu in haar gedachten. Sinds Claire alle social media verwijderd had, waren ze nergens vrienden meer. Lag Nina ook huilend in bed, of hing ze alweer aan de arm van een ander? Nina had Claire geïntroduceerd in de queer hotspots van de stad. Pann, Rubber, De Vuilnisbak. Ze zouden haar vast weer met open armen – en benen, dacht Claire gemeen – omarmen.

De onzekerheid was dodelijk en dus klikte ze dagelijks op Nina’s Instagram-account.

Waren de eerste foto’s nog sober en verdrietig geweest, wandelend in het park, lezend in een boek met haar kat op schoot, al snel werden ze vrolijker en gewaagder. Een foto in een mouwloos

jurkje, een spiegelfotografie met nieuwe make-up, gevolgd door snapshots met vriendinnen in De Vuilnisbak en op de dansvloer.

Onder een selfie waarin Nina zwarte lippenstift had opgedaan die nog donkerder was dan haar huid, met het onderschrift 'Emo make-up' had ene *Tesleex* geschreven: 'Wij zijn dat emo duo samen.'

Oef, wat cringe.

Doorklikken op haar naam had Claire bij Tess gebracht, een negentienjarig meisje met lang bruin haar, bambiogen en spierwitte tanden. Op haar laatste paar foto's stond ze gearmd met Nina, beiden met zwarte make-up die ze niet stond.

Huilend had Claire Xavi gebeld en natuurlijk was hij meteen op komen draven. Wat dat betreft was het soms net een puppy. Het was bijna acht maanden sinds de achtervolging en Xavi was het enige goede dat ze aan de beproeving had overgehouden. Ze had hem vol schaamte verteld wat voor stalker ze was. Zoals altijd reageerde hij heel begripvol.

Claire was degene geweest die begon met flirten, net zoals ze dat eerder had gedaan in Disco Donna. Toen had ze zijn geld nodig, nu zijn warmte.

Ze kuste hem lang op de lippen. Hij protesteerde uiteraard niet, had hier vermoedelijk al maanden van gedroomd. Ze zoog zijn hitte op als een succubus de levensenergie uit haar slachtoffer. Haar handen gleden langs zijn borstkas naar beneden en kwamen zonder dat ze dat zo gepland had op zijn snel opbollende broek terecht.

'Wat hebben we hier?' vroeg ze zenuwachtig.

Hij opende zijn ogen en schrok. 'Sorry, ik...'

'Ssst, het is oké. Maar we houden het bij zoenen, afgesproken?'

'Ja, natuurlijk!' Hij plantte zijn lippen gehaast weer op haar mond. Hun tongen vonden elkaar en dansten rondjes. Zijn handen bewogen aarzelend naar haar borsten, eerst over haar T-shirt heen en toen eronder.

Ze droeg thuis nooit een bh en zijn handen voelden warmer dan haar lichaam.

Claire sloot haar ogen en deed alsof het Nina was die in haar armen lag, Nina die haar zo gepassioneerd zoende, Nina die haar tepel onhandig beetpakte tussen haar vingers. Nina die...

'Stop!'

Ze voelde zijn vingers verstijven.

'Deed ik iets verkeerd?' stamelde hij. 'Ging ik te snel?' Ze duwde zijn handen naar beneden, onder haar shirt vandaan. 'O mijn god, had ik eerst toestemming moeten vragen? Ik wilde niet...'

'Ssst.' Ze schudde haar hoofd. 'Je hebt niks verkeerd gedaan. Het is gewoon...'

'Nina,' zei hij en ze hoorde een scherpe ondertoon.

'Niet alleen Nina! Ook... jongens. Ik heb nog zo veel uit te zoeken...' Ze legde haar hand op zijn arm en gaf hem nog een laatste zoen op zijn wang. 'Dit was wel heel fijn, Xavi.'

'Ja...'

'Voor nu: vrienden?'

Hij zuchtte. 'Sure.'

Niet veel later was hij met de staart tussen de benen vertrokken.

Ze had hem niet meer durven te bellen. Weer iemand die ze uit haar leven had gejaagd.

Claire bestudeerde zichzelf in de spiegel en voelde walging. Haar ogen waren niet meer zo rood, maar dat was het enige positieve. Ze haatte haar gezicht en haar lichaam nog meer. Geen wonder dat Nina haar niet meer wilde, ze was zo fucking wanstaltig.

Haar haarverf was grotendeels uitgegroeid en wat er overbleef was vaalbruin met wat rode vegen. Het was ook langer dan ooit. Buiten deed ze altijd een staartje in en een hoody op. Haar neusring had ze weken geleden uitgedaan. Make-up deed ze allang niet meer op. Ze herkende zichzelf niet meer terug.

Dat was het hele punt geweest. Niemand mocht haar herkennen.

De politie had haar bezworen dat Gideon van Wyk zich nog in Zuid-Afrika bevond. Zodra hij Nederland binnenkwam, zouden ze een seintje krijgen. Net als haar ouders was Claire niet overtuigd. Rijke mannen kwamen overal mee weg, en de vader van de jongens was rijk. Heel erg rijk. Daarom had ze besloten onzichtbaar te worden.

Aan de andere kant: wanneer mocht ze weer leven? Volgens haar therapeute had ze een posttraumatische stressstoornis. Claire haatte de term, het maakte haar een slachtoffer.

Toch kon ze de paniekaanvallen niet ontkennen. Ze werden getriggerd door snel optrekkende auto's, harde knallen, bepaalde gezichten. Overal zag ze Jaco, Matthys of hun vader lopen. De trein durfde ze niet meer in, de deur nauwelijks meer uit, om nog maar te zwijgen over de vele nachtmerries die ze had.

Was dat de echte reden geweest waarom Nina had gezegd: 'Ik wil niet meer?' Omdat Claire een schim van zichzelf was geworden?

Ik wil niet meer. Hoe vaak had ze die gedachte zelf gehad de laatste maanden? Alleen, als ze er een eind aan zou maken, hadden de klootzakken alsnog gewonnen.

Misschien was dat wat Van Wyk wilde? Haar zo bang maken dat ze zich van het leven zou beroven?

Claire nam een besluit. Het was klaar. Te lang had ze haar leven laten bepalen door anderen. Eerst haar ouders, toen de twee jongens. Daarna de media, mensen online. En nu een rijke dude uit Zuid-Afrika? Nee, ze was het zat.

Het doosje op haar bureau bevatte haar sieraden. Als eerste deed ze haar neusring weer in. Ze moest duwen om door het vlees te komen. De vlekken veegde ze weg met een doekje. Daarna waren haar oren aan de beurt. Een voor een werd de rij weer compleet gemaakt, vijf aan de linkerkant en vier rechts. Daarna deed ze eyeliner op, mascara en zelfs een beetje lippenstift. Als laatste schoof ze het armbandje om dat ze van Xavi gekregen had met de letters *DARE2LIVE* tussen de kralen door. Cringe? Absoluut.